

Sygn. akt VU 91/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku R. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania R. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 19 grudnia 2017r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 91/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 grudnia 2017 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił R. J. prawa do emerytury z uwagi na brak 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wskazał, że ubezpieczony udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze jedynie 12 lat, 7 miesięcy i 12 dni.

W odwołaniu z dnia 19 stycznia 2018 roku R. J. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że jego moco dawca w okresie od dnia 12 października 1983 roku do dnia 4 czerwca 1986 roku realizował obowiązki maszynisty maszyn drogowych, a mianowicie operował otaczarką. Wywodził przy tym, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy sterował tą maszyną, która zajmowała się produkcją masy bitumicznej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że okres od dnia 12 października 1983 roku do dnia 31 marca 1986 roku nie został zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych pracodawca ubezpieczonego podał, że realizował on obowiązki w takich warunkach tylko w okresie od dnia 1 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. J., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 13 listopada 2017 roku wniosek o emeryturę. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wnioski o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, 1 miesiąc i 3 dni, w tym 24 lata, 11 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 19 dni okresów nieskładkowych. Do stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonego organ rentowy zaliczył 12 lat, 7 miesięcy i 12 dni, to jest okres od dnia 1 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, z wyłączeniem okresu zasiłkowego od dnia 13 marca 1995 roku do dnia 30 kwietnia 1995 roku.

(dowód: decyzja z dnia 19 grudnia 2017 roku, k. 9 akt emerytalnych, odpowiedź na odwołanie, k. 18 akt sprawy)

Od dnia 12 października 1983 roku do nadal R. J. jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w P. (wcześniej Przedsiębiorstwo (...) w P.). Wnioskodawca zajmował kolejno następujące stanowiska:

- od dnia 12 października 1983 roku do dnia 30 listopada 1983 roku – ślusarz – pomocnik maszynisty maszyn drogowych,
- od dnia 1 grudnia 1983 roku do dnia 30 kwietnia 1984 roku – mechanik napraw sprzętu,
- od dnia 1 maja 1984 roku do dnia 31 marca 1986 roku – elektromonter napraw sprzętu,
- od dnia 1 kwietnia 1986 roku do dnia 31 lipca 1989 roku – maszynista maszyn drogowych (maszynista).

W kolejnych angażach pracodawca podawał, że wnioskodawca zajmował stanowiska maszynisty maszyn do produkcji masy bitumicznej, maszynisty otaczarki i operatora otaczarki.

(dowód: wnioski o emeryturę, k. 3 akt emerytalnych, umowa o pracę z dnia 12 października 1983 roku, k. B2, umowa o pracę z dnia 26 października 1983 roku, k. B3, angaż z dnia 8 grudnia 1983 roku, k. B7, angaż z dnia 15 maja 1984 roku, k. B8, angaż z dnia 20 września 1984 roku, k. B10, angaż z dnia 22 maja 1985 roku, k. B11, angaż z dnia 26 września 1985 roku, k. B12, angaż z dnia 30 stycznia 1986 roku, k. B13, angaż z dnia 5 czerwca 1986 roku, k. B14, angaż od dnia 30 lipca 1987 roku do dnia 30 sierpnia 1989 roku, k. B16 – B21, angaż od dnia 15 stycznia 1990 roku, k. B22 do dnia 17 września 1998 roku, k. B38 akt osobowych wnioskodawcy)

W dniu 3 sierpnia 1984 roku (...) (...) (...) nadała R. J. uprawnienia do obsługi ciężkich maszyn budowlanych i drogowych, zespół maszyn do produkcji masy bitumicznej do 30 m/h, klasa III.

(dowód: odpis uprawnień maszynisty, k. B9 akt osobowych wnioskodawcy)

Przedsiębiorstwo (...) w P. zajmowało się produkcją i rozkładaniem masy bitumicznej. W skład brygady, do której należał ubezpieczony wchodziło trzech operatorów otaczarki, dwóch operatorów ładowarki, dwie osoby obsługujące zbiorniki i dozujące materiał oraz pracownicy wykonujący obowiązki przy wypełniaczu dodawanym do masy bitumicznej i spuszczający urobek.

W okresie, w którym ubezpieczony nie posiadał uprawnień do obsługi ciężkich maszyn drogowych, to jest od dnia 12 października 1983 roku do dnia 2 sierpnia 1984 roku był on przyuczany do wykonywania zawodu. Operatorzy posiadający odpowiednie kwalifikacje uczyli go sterować otaczarką, to jest maszyną drogową służącą do wytwarzania masy bitumicznej. Do dnia uzyskania uprawnień ubezpieczony sterował otaczarką tylko i wyłącznie pod kontrolą operatora. W dniu przyjęcia do pracy nie miał doświadczenia w obsłudze takich maszyn drogowych ani wiedzy teoretycznej w tym zakresie. Wykwalifikowany maszynista stał w kabinie obok wnioskodawcy i sprawdzał, czy prawidłowo wykonywał on powierzone czynności. Bez uprawnień wnioskodawca nie mógł wykonywać ww. czynności samodzielnie.

Ubezpieczony rozpoczął wykonywanie pracy na samodzielnym stanowisku maszynisty maszyn do produkcji maszyn bitumicznych z dniem 3 sierpnia 1984 roku. Za pomocą przycisków znajdujących się na panelu sterowniczym otaczarki

sterował tą maszyną i doglądał, czy materiały są dozowane w prawidłowej proporcji. W Przedsiębiorstwie było zatrudnionych trzech maszynistów, z których dwóch przebywało w kabinie, a jeden pełnił funkcje obchodowego. Oprócz powyższych czynności wnioskodawca dokonywał smarowania, czyszczenia części i drobnych napraw.

Na stanowisku zajmowanym przez ubezpieczonego było duże zapylenie, hałas, wydobywające się opary i wysoka temperatura. Jego pracę nadzorował W. O. zajmujący stanowisko majstra do spraw produkcji.

(dowód: częściowo zeznania wnioskodawcy R. J., nagranie od minuty 4:34 do minuty 33:24 w związku z nagraniem od godziny 1:01:49 do godziny 1:04:42, zeznania świadka W. D., nagranie od minuty 35:16 do minuty 49:06, zeznania świadka W. O., nagranie od minuty 49:06 do godziny 1:01:37, protokół z rozprawy z dnia 18 lipca 2018 roku, k. 25 – 27v akt sprawy)

W świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych pracodawca wnioskodawcy wskazał, że wykonywał on pracę w warunkach szczególnych w okresie od dnia 1 kwietnia 1986 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku na stanowisku maszynisty ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych wymienionym w Wykazie A, Dział V, poz. 3 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i na stanowisku maszynisty maszyn do produkcji mas bitumicznych wymienionym w Wykazie A, Dział V, poz. 3 pkt 23 wskazanym w załączniku Nr 1 do zarządzenia Nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 roku w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 20 września 2017 roku, k. 5 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach

szczególnej jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 202/11/272).

Należy jednak wskazać, że z przywołanego wyżej § 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami pozostawało to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) w P. był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w aktach rentowych i osobowych wnioskodawcy. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od dnia 12 października 1983 roku do dnia 31 marca 1986 roku, to jest czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Organ rentowy wskazywał, że wnioskodawca nie legitymował się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach za ww. okres. Z kolei pełnomocnik wnioskodawcy wywodził, że w kwestionowanym przez ZUS okresie, jego mocodawca realizował obowiązki na stanowisku maszynisty ciężkich maszyn drogowych, a konkretnie otaczarki, to jest maszyny do produkcji maszyn bitumicznych. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych należy zaś badać faktyczny zakres obowiązków powierzonych wnioskodawcy. Sam brak świadectwa pracy w warunkach szczególnych nie może być wyłączną podstawą odmowy przyznania prawa do świadczeń emerytalnych w toku postępowania sądowego.

W skonstruowanym odwołaniu pełnomocnik ubezpieczonego podnosił, że jego mocodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy realizował obowiązki maszynisty ciężkich maszyn drogowych, co jest jego zdaniem jednoznaczne z zajmowaniem stanowiska wymienionego w Wykazie A, Dział V, poz. 3 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Co innego wynika jednak ze zgromadzonej w toku niniejszego postępowania dokumentacji, a także zeznań samego wnioskodawcy. W wystawionych angażach pracodawca ubezpieczonego wskazywał, że zajmował on rozmaite stanowiska, a to ślusarza – pomocnika maszynisty maszyn drogowych i mechanika (elektromontera) napraw sprzętu. Powyższe zakwestionował wprawdzie wnioskodawca na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku wskazując, że nigdy nie realizował obowiązków na ww. stanowiskach, jednakże podał, że świadczył inne obowiązki niż tylko sterowanie maszynami drogowymi. Do jego zadań należało bowiem dokonywanie

smarowania, czyszczenia części i realizowanie napraw. Z zeznań skarżącego wynikało także, iż świadczył on czynności obchodowego, to jest pracownika kontrolującego pracę otaczarki. Co więcej, z zeznań W. O. wynikało, że to skarżący jako najmłodszy maszynista dokonywał drobnych prac remontowych przy otaczarce, w przypadku często występujących drobnych awarii.

Reasumując, odwołujący nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy maszynisty ciężkich maszyn drogowych. Jeszcze raz podkreślić bowiem należy, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Wszak wnioskodawca pełnił także obowiązki mechanika i konserwatora, a do świadczonych przez niego czynności należało dbanie o powierzony mu sprzęt.

Wskazać w tym miejscu należy, że brak jest możliwości zaliczenia do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych okresu od dnia 12 października 1983 roku do dnia 2 sierpnia 1984 roku także z innych przyczyn. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że uprawnienia do obsługi ciężkich maszyn drogowych wnioskodawca uzyskał dopiero w dniu 3 sierpnia 1984 roku. Ponadto z zeznań wnioskodawcy i świadków M. C. i W. O., będących jego bliskimi współpracownikami wynikało, że ubezpieczony w okresie od dnia 12 października 1983 roku do dnia 2 sierpnia 1984 roku uczył się wykonywania zawodu. Naukę pobierał u wykwalifikowanych maszynistów M. K. i M. C.. Ww. pracownicy posiadający uprawnienia do obsługi otaczarek uczyli wnioskodawcę, w jaki sposób sterować maszyną i nadzorować, czy materiały do wytwarzania masy bitumicznej są prawidłowo dozowane. Jeżeli ubezpieczony sterował otaczarką, to robił to wyłącznie pod kontrolą operatora. Maszyniści cały czas sprawdzali, czy skarżący realizuje swoje obowiązki w sposób prawidłowy. Podkreślić w tym miejscu należy, że w dniu przyjęcia do pracy wnioskodawca nie miał żadnego doświadczenia w obsłudze maszyn do produkcji masy bitumicznej. Jak wskazał na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku w dacie rozpoczęcia pracy realizował wcześniej obowiązki tylko jako mechanik na stolarni i mechanik w dziale chemicznym. (...) otaczarek była dla ubezpieczonego zupełnie nowym doświadczeniem i objęcie przez niego samodzielnego stanowiska wymagało długotrwałej praktyki i uzyskania uprawnień, co miało miejsce w dniu 3 sierpnia 1984 roku.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 12 października 1983 roku do dnia 2 sierpnia 1984 roku nie posiadał uprawnień do obsługi ciężkich maszyn drogowych. Powyższe w świetle zasad doświadczenia życiowego nakazuje uznać, że ubezpieczony nie był dopuszczony w tymże okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do wykonywania obowiązków na stanowisku operatora otaczarki. Wszak uprawnienia takie posiadali inni pracownicy, a mianowicie M. K. i M. C.. Wnioskodawca zaś jak sam zeznał nie posiadał ani doświadczenia ani stosownej wiedzy, by samodzielnie realizował obowiązki maszynisty ciężkich maszyn drogowych. Co więcej, do dnia 2 sierpnia 1984 roku wykonywał obowiązki jedynie pod kontrolą innych maszynistów. Oznacza to, że nie świadczył on czynności samodzielnie, ani nie ponosił odpowiedzialności takiej, jak wykwalifikowany operator. Tym samym jego obciążenie psychofizyczne nie było tak wysokie jak pracowników posiadających uprawnienia do obsługi maszyn do wytwarzania masy bitumicznej.

Mając na uwadze treść dyrektywy zawartej w przepisie art. 233 § 1 k.p.c., Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy, który podnosił, że w okresie od dnia 12 października 1983 roku do dnia 2 sierpnia 1984 roku wykonywał on takie same obowiązki, jak inni operatorzy otaczarek. Zeznania skarżącego były bowiem w tym zakresie wewnętrznie sprzeczne. Wszak na tej samej rozprawie, w dniu 18 lipca 2018 roku wskazywał on, że był jedynie przyuczony do nauki zawodu, czego niewątpliwie nie można identyfikować ze stałym realizowaniem obowiązków w warunkach szczególnych. Co więcej ubezpieczony podał, że powierzano mu też obowiązki mechanika i konserwatora.

Praca ubezpieczonego nie była więc tą wymienioną w art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a więc wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i wymagającą wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. To bowiem maszyniści przyuczający skarżącego do wykonywania zawodu ponosili pełną odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie mu umiejętności sterowania otaczarką. Byli oni więc zobowiązani

bezpośrednio kontrolować prawidłowość wykonywania obowiązków przez wnioskodawcę, powodując w istocie, że ubezpieczony nie działał samodzielnie. Dodać należy, że pracodawca powierzył wnioskodawcy stanowisko pomocnika maszynisty maszyn drogowych, co należy rozumieć w ten sposób, że nie mógł on wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy operatora otaczarki, ze względu na konieczność świadczenia czynności pomocniczych, z których nie wszystkie składały się na realizowanie obowiązków w warunkach szczególnych. Stanowisko pomocnika maszynisty maszyn drogowych nie zostało zaś wymienione ani w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku ani w zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku. Zgodnie zaś z ugruntowaną linią orzecniczą, wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych instytucją wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia. Zawarcie przez ustawodawcę w zamkniętym katalogu wykazu pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze wyłącza możliwość jego rozszerzania w procesie stosowania prawa. Możliwość odstępstwa od zasady powszechnej, zwłaszcza ze względu na przesłankę szczególnego charakteru zatrudnienia, pozostaje atrybutem władzy ustawodawczej, a nie sądowniczej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 września 2016 roku, sygn. akt III AUa 606/16).

Z tych wszystkich względów, Sąd uznał, że w okresie od dnia 12 października 1983 roku do dnia 2 sierpnia 1984 roku wnioskodawca nie realizował obowiązków w warunkach szczególnych, ponieważ nie posiadał ku temu stosownych uprawnień. Już samo niezaliczenie tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych niweczy możliwość uzyskania przez wnioskodawcę prawa do wcześniejszej emerytury, albowiem uniemożliwia osiągnięcie 15 – letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Idąc dalej, w okresie zaś od dnia 3 sierpnia 1984 roku do dnia 31 marca 1986 roku wnioskodawca nie wykonywał obowiązków maszynisty ciężkich maszyn drogowych w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na uznanie nie zasługuje argumentacja pełnomocnika ubezpieczonego, jakoby prawo do emerytury miało skarżącemu przysługiwać z tego względu, że korzystne rozstrzygnięcie przed tym Sędem uzyskał jego współpracownik, W. O.. Współpracownik wnioskodawcy W. O., będący świadkiem w niniejszym postępowaniu, zajmował bowiem inne stanowisko, a mianowicie sprawował bezpośredni nadzór nad pracownikami zajmującymi się produkcją masy bitumicznej. Co więcej, był on pracownikiem znacznie bardziej doświadczonym, któremu nie powierzano obowiązków pomocniczych.

Reasumując, Sąd uznał, że wnioskodawca nie posiada wymaganego 15 - letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Należało więc stwierdzić, że wydana przez organ rentowy decyzja jest prawidłowa, a żądanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.